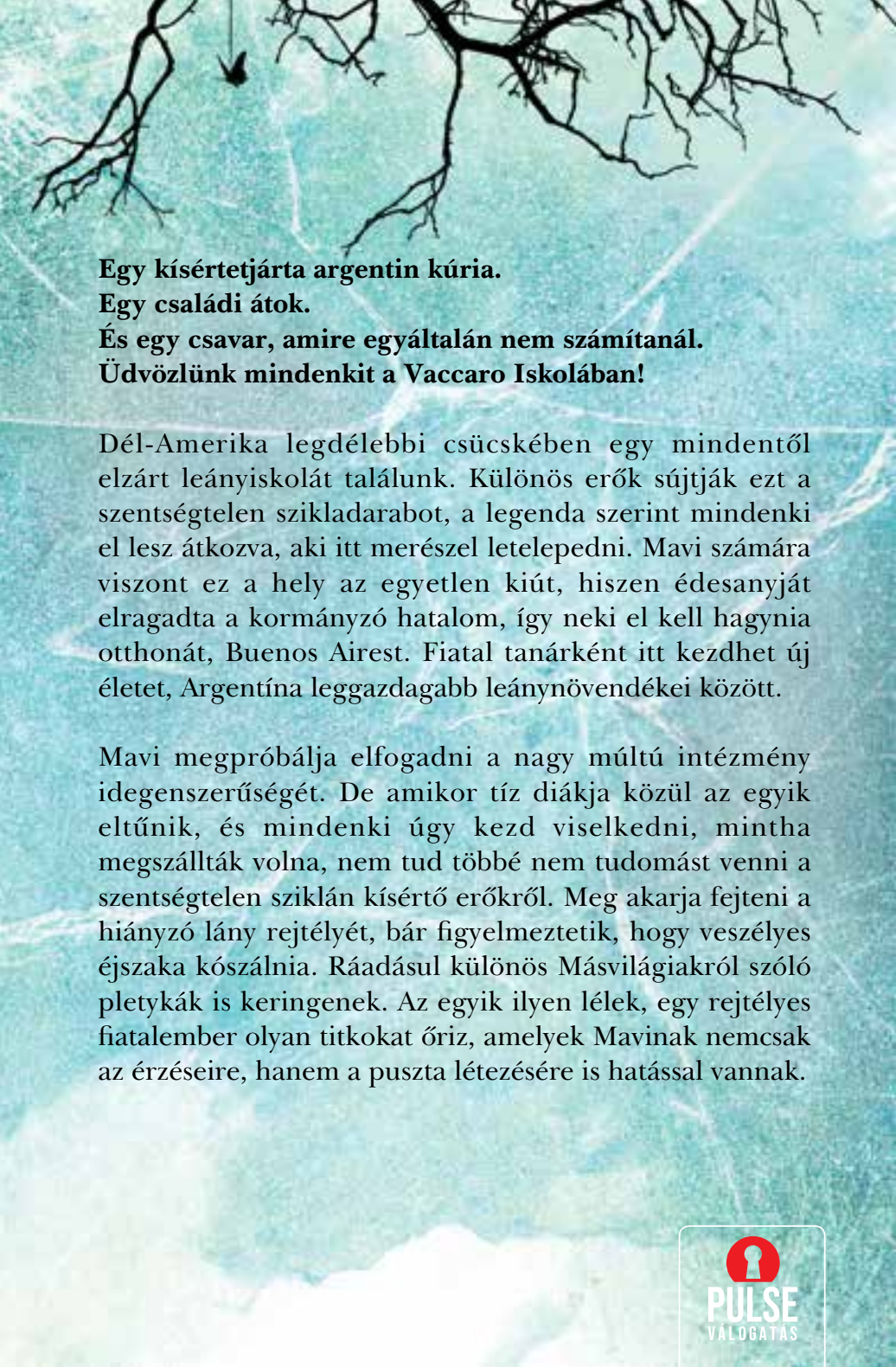

SARA FARING

A
TIZEDIK
LÁNY

Egy kísértetjárta argentin kúria.

Egy családi átok.

És egy csavar, amire egyáltalán nem számítanál.

Üdvözlünk mindenkit a Vaccaro Iskolában!

Dél-Amerika legdélebbi csücskében egy mindentől elzárt leányiskolát találunk. Különös erők sújtják ezt a szentségtelen szikladarabot, a legenda szerint mindenki el lesz átkozva, aki itt merészel letelepedni. Mavi számára viszont ez a hely az egyetlen kiút, hiszen édesanyját elragadta a kormányzó hatalom, így neki el kell hagynia otthonát, Buenos Airest. Fiatal tanárként itt kezdhet új életet, Argentína leggazdagabb leánynövendékei között.

Mavi megpróbálja elfogadni a nagy múltú intézmény idegenszerűségét. De amikor tíz diákja közül az egyik eltűnik, és mindenki úgy kezd viselkedni, mintha megszállták volna, nem tud többé nem tudomást venni a szentségtelen sziklán kísértő erőkről. Meg akarja fejteni a hiányzó lány rejtélyét, bár figyelmeztetik, hogy veszélyes éjszaka kószálnia. Ráadásul különös Másvilágiakról szóló pletykák is keringenek. Az egyik ilyen lélek, egy rejtélyes fiatalember olyan titkokat őriz, amelyek Mavinak nemcsak az érzéseire, hanem a pusztá létezésére is hatással vannak.

Sara Faring Los

Angelesben született, kétnyelvű argentin-amerikai családból származik. Imádja az irodalmi rejtvényeket. Kezdként először a J. P. Morgan cégnél dolgozott befektetési bankárként, később csatlakozott a Penguin Random House csapatához. Nemzetközi kapcsolatokat tanult a Pennsylvania Egyetemen, emellett a Wharton Üzleti Iskolában is diplomázott. A tizedik lány az első könyve. Jelenleg New York Cityben él.

Tudj meg többet a könyvről:

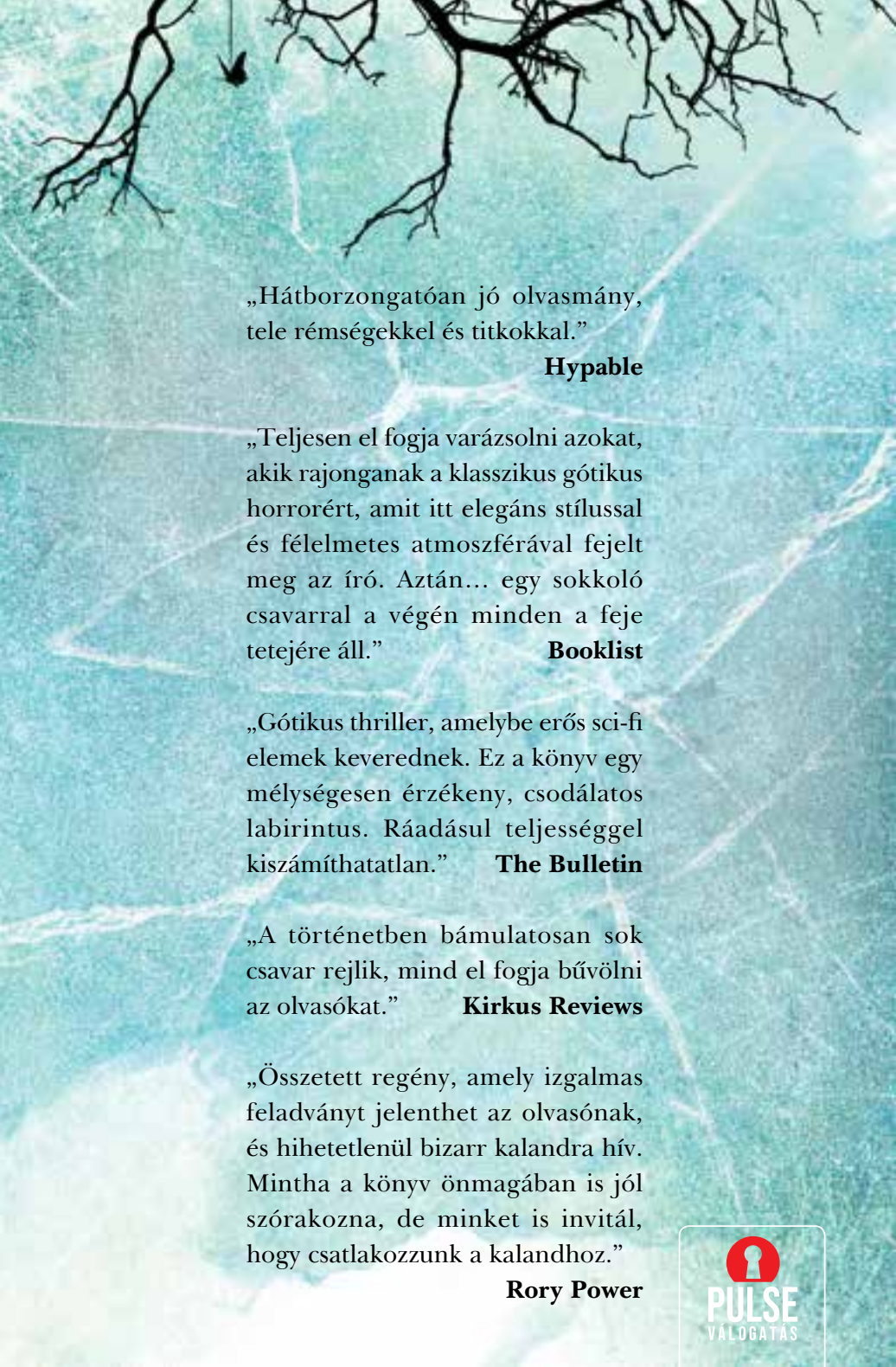
www.sarafaring.com

www.facebook.com/PulseValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

PULSE
VALOGATÁS

„Hátborzongatóan jó olvasmány,
tele rémségekkel és titkokkal.”

Hypable

„Teljesen el fogja varázsolni azokat,
akik rajonganak a klasszikus gótikus
horrorért, amit itt elegáns stílussal
és félelmetes atmoszférával fejt
meg az író. Aztán... egy sokkoló
csavarral a végén minden a feje
tetejére áll.”

Booklist

„Gótikus thriller, amelybe erős sci-fi
elemek keverednek. Ez a könyv egy
mélységesen érzékeny, csodálatos
labirintus. Ráadásul teljességgel
kiszámíthatatlan.”

The Bulletin

„A történetben bámulatosan sok
csavar rejlik, mind el fogja bűvölni
az olvasókat.”

Kirkus Reviews

„Összetett regény, amely izgalmas
feladványt jelenthet az olvasónak,
és hihetetlenül bizarr kalandra hív.
Mintha a könyv önmagában is jól
szórakozna, de minket is invitál,
hogy csatlakozzunk a kalandhoz.”

Rory Power

S A R A F A R I N G

A
T I Z E D I K
L Á N Y

— részlet —

PROLÓGUS

*Ne hagyd, hogy megtévesszenek:
a terület lelkei földünk gyomrában lakoznak,
miközben mi a szélesre mázolt világban.
A hús megrohad,
a lélek megmarad,
csak az istenek szabadíthatják fel őket,
akik a jég alól figyelnek,
elfeledett felhőházuk rejtekében.*

ZAPUCHE TÖRZSI TANÍTÁS

Dél-Amerika legdélebbi csücskében, ahol a jégmezők só-hegyekkel találkoznak, leányiskola állt egy magányos sziklán. Nem mindig szolgált iskolaként, régebben fellengzős vidéki otthon volt. Egy gazdag családnak építették, akik valamilyen vérontás elől menekültek ide Európából. Senki sem értette igazán, hogyan sikerült boltíves folyosókat vájniuk a meredek argentin sziklafalba, de úgy tűnik, miután elhagyták a régi országukat, a De Vaccaro családnak semmi sem volt már lehetetlen. A történet szerint élvezték az életet

a szikla tetején. Egy rövid ideig legalábbis biztosan. A család feje, Domenica De Vaccaro életvidám nő volt, óriási termetű, erős kézzel. Állítólag egy tucatnyi tojást is képes volt befalni reggelire – nyersen. A nő egyszer aztán arra utasította a fiait, hogy vigyék magukkal a fájdalmukat és a gondjaikat. A fiúk pedig egyenesen a Jó Levegő Városába mentek. A De Vaccaro ház ezzel kiürült, de Domenica tudta, hogyan lehetne orvosolni egy olyan egyszerű problémát, mint a magány. Lányokat toborzott külföldről, rokon nélküli családokból, és csodás oktatást ajánlott fel a jég fölé nyúló házában.

Az első osztályba csupán tíz lány járt. Az egyikük Domenica lánya volt. Az asszony maga tanította őket, de idővel az osztályok és a tanári kar is növekedésnek indult. Még az elnök lánya is ide járt. És egy zsarnoké. Egy száműzött művész lánya, és annak a miniszternek a csemetéje, aki száműzte a művészt. Ez volt Domenica De Vaccaro hagyatéka: minden ellentét áthidalható, legyen az politikai, morális vagy bármilyen. Szakértők érkeztek a világ minden tájáról, hogy beleszippantsanak a patagóniai levegőbe, és órákat adjanak mindenféle témában. Voltak praktikus ismeretek (számtan), de misztikus ismeretek is (betegségek gyógyítása gyertyafényes szeánszokkal). Az iskola hírneve szárnyalt, és hamarosan Domenicának kellett kiválasztani annak a tíz lánynak a kézzel írt levelét az óriási kupacból, akik részt vehettek az általa kínált különleges oktatásban. A felvételi kérvények úgy érkeztek a jégbe zárt otthonba, mintha elkeseredett papírszárnyakon keltek volna útra. A tanítványok boldogok voltak. A világ minden szegletét felfedezhették, és olyan tapasztalatokkal gazdagodtak, amit a kívülállók nem igazán érthettek meg. A Buenos Airesben megjelent újságok szerint volt valami az olvadékvízben.

Egy nap azonban tragédia árnyékolta be a hírhedten szerencsés De Vaccaro családot, de ez a tragédiákkal már csak így szokott lenni. Ismeretlen betegség söpört végig a házon és az iskolán, olyan, amit senki sem tudott meggyógyítani, sőt még leírni sem azok számára, akik nem érezték csontjaikban a jegességét. A helyi Zapuche törzs – akik közül ren-

geteg kisegítő érkezett az iskolába – azt suttogta, hogy az elégedetlen lelkek gyűltek itt össze a világ minden tájáról, hogy segítsenek a törzsnek visszaszerezni a sziklájukat. A lelkeket *Los Otrosnak* nevezték, avagy *Másvilágiaknak*, ami talán még Önöknek is ismerős lehet. A ház hamarosan kiürült és lepusztult, de sosem maradt lélektelen.

Hatvan évvel később, a De Vaccaro család leszármazottainak a vezetésével egy vakmerő tanárcsapat érkezett a világnak ebbe az elhagyatott sarkába. Visszatértek a házba, és újranyitották az iskolát.

És most itt vagyunk, pontosan a parton végighúzóódó jégsapkán.

Üdvözljük Önöket a Vaccaro Iskolában!

MAVI: ARGENTÍNA, 1978. MÁRCIUS

A hajónak több tucatnyi, az akvamarin mélységben megbújó jéghegy között kellett ellavíroznia, hogy meg tudja közelíteni a magányos kikötőt. Három órát töltöttünk a tavon, de a kapitányon, egy vörhenyes arcú, a tüdőtágulás korai szakaszában járó öregúron kívül senki mást nem láttam a hajó fedélzetén. Az első óra után hálásan konstatáltam, hogy felbukkan a távolban egy óriási selfjég. Tejkék külseje úgy nézett ki, mint egy ötéves által rajzolt felhő – legalábbis a messzeségből így tűnt. Közelebből most már látni lehet, hogy a törések fekete érként hálózzák be a jégtömböt. A táblák legalább ötször akkorák, mint a hajó hossza, és ez még csak a felszínen látható rész. Sav szökik fel a torkomba. Ha lecsúsznék az egyik ilyen jeges szakadékon, talán egy másik létsíkon bukkannék fel. Én lehetnék a patagóniai Alice, elveszve Csodaországban.

Gleccservíz bugyog mögöttünk, ahogy a kapitány üresbe kapcsolja a motort. Keresztbe teszi maga előtt a karját, amitől a csuklójára tetovált sellő melle kitüremkedik. *Argentína, az 1978-as FIFA Világbajnokság otthona* – ez a felirat ékeskedik viseltes égkek pólóján. Büszke kiáltvány egy olyan országból, amelyet a terror magával rántott.

– Megérkeztünk? – kérdezem bizonytalanul, a dokk vi-seltes deszkáit tanulmányozva, amelyek szuvas fogakként emelkednek ki a vízből. Nem látok egyetlen épületet sem, de a túlnőtt bokrok minden ösvényt elfednek a sziklás dombol-dalon.

A kapitány felmordul – ez volt a leghosszabb megnyil-vánulása a köhögésen és böfögésen kívül, mióta elhagytuk Punta Banderát. Majd hátradől az olcsó műbőr ülésben. Han-gos csörgéssel nyitja ki a sonkás chips zacskóját, hogy az alján maradt morzsákat a szájába öntse. Nem gondolkozom tovább. Lelépek a hajóról, a fa megnyikordul alattam. A kapitány vissza se néz, már hátra is húzza a hajót. Legalább az biztos, hogy nem azért hozott ide, hogy kiraboljon, és itt hagyjon magányosan meghalni. Minden rosszban van valami jó... Mélyet szippantok a friss levegőből, ami fájdalmasan éles er-refelé, főleg Buenos Aires vastag szmogja után, amit egészen a tegnapi napig szívtam. A nyirkos hideg még a legvastagabb kabáton is áthatolna, az én vacak dzsekim itt semmit sem fog érni, ha a tél rosszabbra fordul.

Nem kellene itt lenned, suttogja a szél a fejem körül ka-varogva. Megérinti a csupasz nyakamat. A jó, katolikus lá-nyoknak nem szabadna a vadonba menekülniük, főleg nem egyedül. Legalábbis én ezt hallottam. Távoli, vad hegyek, omladozó sziklák, magányos jégtáblák – csupán ennyi van ebben az embertelen környezetben. Újragombolom a kabá-tomat, megfeszítem a vállam. Az idegességemet elnyomva reménykedem benne, hogy képes leszek elhinni a saját hazug-ságaimat, de most sokkal erősebben érzem azt a fajta sajgást, ami az élet egy új fejezetének a kezdetén tölti el az embert. Első nap az iskolában-féle remegés. Újra ötéves vagyok, minden sejtemben érzem, hogy fordulóponthoz értem. Ami ugyanúgy lehet izgalmas, mint borzasztó.

A vállamra kapom a félig üres táskámat. Azt mond-ták, hogy a házban minden lesz, amire szükségem lehet. Az ilyen kijelentések egyszerre rémítik meg az embert, és derítik fel. Vajon lesznek olyan apró csokik is, amiket a puccos

hotelszobák párnáira szoktak tenni? Vagy csupán kemping-ágyakkal szűrják ki az ember szemét, párnaként a Bibliával, amin álomra hajthatjuk a fejünket? Vajon mit gondol rólam a Vaccaro Iskola? Ki is vagyok én? Kit akar belőlem faragni? Vajon csak egy hosszú hajú, lázadó lány leszek, vagy egy jól-fésült professzor csemetéje? Ezerszer elgondolkoztam már azon, hogy vajon nekem is olyan természetesen fog-e menni a tanítás, ahogy az anyámnak ment. Elvégre olyan fiatal vagyok, hogy akár diák is lehetnék. Csupán nemrég töltöttem be a tizennyolcat, de legalább egy tízessel öregebbnek érzem magam. Vajon befogadnak majd az itteniek maguk közé? Annak ellenére is, hogy nem volt esélyem visszafogottabbá tenni magamat, amire pedig a keresztanyám mindig figyelmeztetett. Vajon képes leszek elrejtteni a titkaimat, hogy beilleszkedjek ide?

Kevés ruhát hoztam magammal, olyanokat, amikről úgy gondoltam, megfelelőek lesznek a Vaccaro Iskola számára (kimért, unalmas darabokat, amiket rendesen befoltoztak). Emellett bepakoltam az első óravázlatomat is (szégyenletes és kidolgozatlan, de lelkiismeretes munka, amit később szinte biztosan ki fogok hajítani), és néhány tisztálkodószert (fogkefe szürkülő sörtékkal és egy arckrém, aminek ereszt a flakonja). Valószínűleg ez korántsem elég, hogy elboldoguljak a vadonban, hacsak a pumák nem érdeklődnek a Lancôme márka iránt. Végigsietek a mólón, megkeresem a kőlépcsőket, amiket sebtében vághattak a domb oldalára, és mászni kezdek a Vaccaro Iskola remélt irányába.

A lépcsők végtelennek tűnnek, olyanok, amiken csak a hegyi kecskék képesek felkaptatni, hetyke kis mosollyal ferde szemükben. Én is azt kívánom, bár olyan vékony, izmos lábam lenne, mint nekik. Tíz fokkal feljebb már azt se bánnám cserébe, ha kecskeszakállam lenne. Esküdni mernék, hogy a foltos, szürke fokok pontosan egyformák a lábam alatt, nem változnak, bármennyit is mászok meg közülük. Mintha valamilyen istenség minden egyes molekulájukat pontosan ugyanolyanra alkotta volna, hogy beleilleszkedjenek a kény-

szeres elképzeléseibe. Amikor lehanyatlok a táskámra, hogy összekapjam magam, ráeszmélek, hogy a geometrikus pontossággal megalkotott lépcső végtelen. Sziszifuszi munka lesz elérni a tetejét. Ó, istenem, segíts meg!

Ekkor megfordulok: mögöttem szakadék tátong, háromszáz méterre vagyok a jég felett. Ha megcsúsznék, a meredek falon képtelenség lenne megállni, valószínűleg a legaljáig zuhannék. A magány úgy hasít belém, mint egy csontozókés. *Azért jöttem ide, hogy elmeneküljek*, emlékeztetem magam. Azért adtam ki magam huszonévesnek, hogy itt taníthassak. Ez volt az egyetlen módja annak, hogy megvédjem magam azoktól a férfiaktól, akik elvitték az anyámat. A magány az ára, hogy elég távolra kerüljek tőlük. A nyers igazság eszembe juttatja, hogy egyedül élünk és egyedül halunk meg. Csak remélni merem, hogy az anyám nem érzi – vagy érezte – ezt a zárkója sötétjében.

Ahogy az adrenalin felbuzog bennem, újra nekivágok. A bozontos araukária fák mögött ekkor egy magányos kémeny bukkan fel. Néhány lépcsővel feljebb már a cserepekkel burkolt tetőket is észreveszem; leginkább középkorinak néznek ki, ami nem igazán illik a környezetbe. Ahogy elhaladok a kőbe épített kunyhók mellett, megremegek. Nehéz kivenni, hol végződik az egyik házikó, és hol kezdődik a másik. Mint egy kényszeres gyűjtögető otthonában a bizonytalanul egymásra rakott cipősdobozok; a struktúrája meghazudtolja minden laikus elképzelésemet az építészetről. A nehéz ajtók rozsdás kilincsei csak zörögnek, de nem engednek.

Van valami rossz a levegőben, valami, amit képtelen vagyok megmagyarázni. A mellkasomban fészket ver a kényelmetlen érzés, mintha itt akkor sem lehetne egyedül az ember, amikor egyedül szeretne lenni. Mintha itt akkor sem lehetnél *teljesen* egyedül, amikor egyedül *kéne* lenned. De a kövek szilárdan állnak alattam; a levegő gyógynövények ízét hagyja a számban; az izzadságnak pedig savanykás szaga van a bőrömlőn. Átfut a gondolat az agyamon, hogy egy embergyűlölő,

fiatal Zapuche nők vérével táplálkozó vámpír barlangjába kaptatok épp felfelé.

A túra majdnem egy órába telik. Egy óra szédelgő botorlás az egyre sűrűsödő felhők között. A köd elnyeli az épületeket és az ösvényt magam előtt. Nem látom, hova lépek, tucatszor megbotlom, átkozódom. Az izzadság átítatja a kabát alatt viselt inget, pedig ez az egyetlen fehér darabom. Jó lenne újra leülni kicsit a táskámra, hogy ne olvadjak pocsolává Carmela De Vaccaro előtt. De ahhoz túlzottan rettegek, hogy aludjak, főleg úgy, hogy az orromig se látok.

Amikor megállok, hogy keressek valami tiszta sálat, amivel megtörölgethetem magam, egy mintás vászonzászlót pillantok meg a ködön át. A rúdját a legimpozánsabb kőépítményhez rögzítették, amit életemben láttam. Az épület maga a kunyhók felnagyított mása, a homlokzata mogorva, kormos. A habarcs gennyként türemkedik ki az ablakkeretek közül. Deformált vízköpők lógnak le a párkányokról, formátlan alakjuk a felhőkre emlékeztet. A ház falát kusza vésetek díszítik. Az épület hatalmas, európai stílusban épült. A romos külső alapján azt mondanám, hogy a háznak múltja van, amit az itt élők valószínűleg szívesen elfelednének. Vértörös barokkfüggönyök fedik el a második emeleti ablakokat; a fentebb lévőket nem látni, olyan sűrű a köd.

A zászló viszont boldogan lengedezik. A csillogó vásznon egy felhőből előlépő, kardot szorongató nő látszik, tojássárga köpenyben. Istenem, legszívesebben megcsókolnám! Ez a De Vaccaro családi címer, felismerem a broszúra borítójáról. Ledobom a táskámat, és a levegőbe öklözök. Felmászok az épület lépcsőire. A vállam ellazul, és most először képes vagyok teleszívni levegővel a tüdőmet.

De a vasajtó áthatolhatatlan, mint egy banki széf, a kopogtatón pedig egy mogorva női fej néz rám, bár érthető, hogy miért feldúlt, hiszen a látogatók folyamatosan az ő fejével verik a nehéz ajtót. Az örökkévalóságig erre a feladatra kárhoztatták. Halovány, mesterkélt mosolyt varázsolok az arcomra, és bekopogok. Aztán újra. Udvariasan.

– Helló?

A zászló megrezzen felettem, a harcos, a maga kényelmetlenné tűnő öltözetében engem figyel. Körbemegyek, de nem találok másik bejáratot, nem látok másik lépcsősort. Még egy földszinti ablakot sem.

A pánik lassan, de biztosan felém indul a kövek közti bűvőhelyéről, és ahogy rám veti magát, mohó szájával akasztkodik belém. Eddig csak kiabáltam, hátha meghallanak, most már ordítok. Addig döngetem azt az átkozott ajtót, amíg a kezemről lehorzsolódik a bőr. Kapar a torkom. Átkutatom a táskám, hátha találok valami dugi ételt, de nem raktam be semmit. Az arckrémre nézek. Az összetevők között van *shea vaj* is. Éhes vagyok. Órúltan éhes.

Megdobálom az ablakokat kaviccsal, de csak kinevetnek a vízköpők. Nagyon jól tudják, hogy menekülök, de nincs hová futnom. Szánalmas prédá vagyok.

Ez az igazság: sehová máshová nem mehetek, még akkor sem, ha valami csoda folytán visszatérne a hajóskapitány. A biztonságos bűvőhely csak az emlékezetemben él, az egyre halványodó memóriámban, amelyben már csak kavargó képeket és illatokat látok. Kitaszítottak abból az életből, amiről azt hittem, hogy az enyém. De jobb, ha nem is gondolok erre. Ha túl sokat mélázok a múlton, az elmém megzavarodik.

Leülök, és egy pillanatra becsukom a szemem. Csak egy percre akarom pihentetni, amíg összeszedem magam. De ekkor bizsergető melegség, a csontomig hatoló kimerültség lesz úrrá rajtam. Úgy szétterülök a lépcsőn, mint valami idős részeges alak. Buenos Aires utcáin épp eleget láttam hasonlót.

Soha nem terveztem, hogy a patagóniai vadonban kötök ki.

– Köztünk szólva, Mavi, drágám – mondta a bajszos igazgató a tizenharmadik elbukott interjúmon. Döglött halhoz hasonló kezével a térdemet markolászta, amitől legszívesebben elhánytam volna magam. – Valakinek meg kell *halnia*, hogy felszabaduljon egy hely. A szakszervezet, tudja.

A felismeréstől egyre inkább fontolgatni kezdtem a gyilkosságot. Vagy azt, hogy zárdába vonuljak. Akkor legalább a katolikus iskolákban munkát kapnék. Az igazság az, hogy lenne állás, csak azokat nem nekem találták ki. Többen is sejtették (helyesen), hogy hazudok a koromról, és hogy hamis az angoltanári végzettségem. A család egyik barátja állította ki a részemre.

De a legfontosabb, hogy mindenki tudott az anyámról.

Mindenki ismerte a pletykákat, hogy segített – vagy tanított – éles elméjű, radikális szemléletű idegeneket, akiket a testvéreinek nevezett. Tudták, hogy a kormány ezért vitte el őt. Sejtették, hogy másnap akár én lehetek a következő. Hogy megbüntetik őket, amiért közük volt az anyámhoz. Vagy a rokonságához. Az elmúlt években az egész ország megtanulta: ha a katonai kormány valakit börtönbe zár, akkor nagyon ritkán – vagyis sohasem – szabadulhatnak ki. Azt hiszem, pont ezért is hívják őket *los desaparecidosnak*, azaz eltűnteknek. Ezek az emberek minden magyarázat nélkül szívdógnak fel, és ha fel mered emelni a hangodat az eltűnésükkel kapcsolatban, vagy megpróbálsz kérdéseket feltenni az érdekében, akkor azt kockáztatod, hogy te is erre a sorsra jutsz.

Én magam élő, lélegző emlékeztetője vagyok az eltűnt anyámnak. A zavarodottságom, a gyászom, hogy nem volt senkim, kézzel foghatóvá tömörödött körülöttem. Márpedig az ilyesmi elriasztja az embereket. Még az egyébként szégyentelenül bátor főapácákat is. Ezért inkább otthagytam az iskolát, hogy a keresztanyámmal éljek, és úgy döntöttem, nagyobb eséllyel lehetek biztonságban és maradhatok névtelen, ha teljesen új körzetben kezdek el dolgozni. Pincérkedtem, borravalót gyűjtöttem, vártam egy jobb lehetőségre. De semmi sem történt. Aztán a pizzériában is elkezdődtek a leépítések. A bankok befagyasztották a számlákat. Csak az a pénzem maradt, amit a kezemben tudtam tartani. Csupán egy maroknyi, értéktelen bankó. Nem volt útlevelem, és reményem sem, hogy kaphatok. Az országban ragadtam, az egyetlen országban, amit valaha ismertem. Reménykedtem,

hogy lesznek még jobb napok, de nem lettek. Aztán már csak azért imádkozhattam, hogy ne veszítsem el a hitem.

Megtudtam, hogy engem is keresni kezdtek. A keresztanyám egy kopott rongyot markolászott, úgy szorongatta, mint a csirke nyakát, amit meg kellene ölnie, amikor közölte velem a hírt. Egyenruhás férfiak kérdezősködtek felőlem. Elmondta, hogy szeret engem, de vannak mások, akiket meg kellett védenie, ezért muszáj elbúcsúznunk egymástól. Biztos volt benne, hogy az anyámat meggyilkolták a börtönben, és ha engem is elkapnak, velem is ugyanez fog történni, és őt is magammal rántom.

– Az angyalok majd vigyáznak reád – mondta, megcsókolt, és becsúsztatott egy adag bankót a zsebembe. Eljött az idő, hogy távozzak.

Így egyértelműen örömmámorban úsztam, amikor ajánlatot kaptam, hogy angolt taníthatok egy iskolában. A helyet anyám egyik idős, hűséges kollégája találta nekem, ugyanaz a védőangyal, aki kiállította a hamis diplomát. A férfit Tío Adolfónak hívták, és ő volt a mi békeangyalunk. Az ajánlat a Vaccaro Iskolából érkezett, egyenesen Patagóniából. A világ végéről. Adolfo úgy nyomta a kezembe a fényes brosrát, mintha ez lenne a jegyem a paradicsomba. A Vaccaro Iskola valaha leányiskolaként működött, történelmi jelentőségű helynek számított. Régóta elhagyatottan állt, de nemrégiben újranyitotta egy De Vaccaro özvegy, aki egyedüli tulajdonosa Argentína második legnagyobb cementgyárának. A megboldogult férjétől örökölte. Az iskola nyitásával vissza akar térni a civilizált, de régimódi értékekhez. Az iskola nélkülözni fog minden modern technológiát, a diákok (akik Argentína leggazdagabb lányai) magánélete pedig kiemelt fontosságú. *De Vaccaronak új tanárookra van szüksége, nem fogja firtatni senkinek a származását vagy korát*, mondta Tío Adolfo. *Ráadásul te amúgy is koravén vagy, mindig is az voltál. Vaccaro a pénz miatt nem függ a katonai kormánytól. Kövesd a szabályait, és meg fog védeni, ha arra kerül sor!* Mind a ketten tudtuk, mire akar célozni ezzel.

A brosúra képei elképesztőek voltak. A kőépítmény büszkén állt a meredek hegyoldalon. Voltak fotók az épület belsejéről is: csillogó, modern, kórházfehér osztálytermek. Jobbnak tűntek, mint az amerikai kórházak a filmekben. Egy megtestesült álom helyszíne. Szabadulási lehetőség. Carmela De Vaccaro egy platinaszőke csoda volt, aki úgy festett, mint egy északi istenség és egy litván modell gyermeke. Tökéletesen egyenes fogsorát minden fotón megvillantotta, talán pont annak reményében, hogy talál *egy fiatal, friss életszéméletű tanárt, aki kísérletező szellemű*, és hajlandó angolt tanítani tizenkét-tizenhárom éves diákoknak. *Én tudok angolul*, gondoltam akkor vidáman. Az ajánlatban benne volt a szállás és az étkezés, plusz egy egész jelentős összeget jelöltek meg fizetség gyanánt, ha az ember teljesítette a kilenchnapos próbaidőt. Az egyetlen gond csak az volt, hogy az embert a semmi közepére számúzik kilenc teljes hónapra. Számomra ez persze nemhogy problémát nem jelentett, hanem egyenesen előnynek láttam. Tökéletes volt.

Nos, van még egy kis gond, mondta Tío Adolfo a torkát köszörülve. *De azt fogod mondani rá, hogy butaság.* Azt mondják, hogy a Vaccaro Iskolát szellemek lakják.

Állítólag olyan területre épült, amelyet a De Vaccarók ősei a Zapuche törzstől ragadtak el a tizenkilencedik században. Adolfo akadémikus távolságtartással magyarázta a megalapozatlan és halványan paranormális történeteket, amelyek szerint a Zapuchék véres rítusokat hajtottak végre minden egyes alkalommal, ha földüket veszély fenyegette. Azt mondják, hogy egy Zapuche sámán megátkozta az európai farmereket, akik az 1800-as években kivágták a Zapuche erdősegeket, hogy termőföldeket hozzanak létre. Néhány földműves hamarosan megőrült, azt sikoltozták, hogy vérszomjas szellemek szívják a koponyájukat. Aztán meghaltak. A földeket végül elhagyták. Annak ellenére, hogy csupán pár Zapuche maradt a területen, Tío Adolfo elmondása szerint egyetlen tanár se tette be szívesen oda a lábát. Még kevésbé a Vaccaro Iskolába, mert az a hír járta, hogy az utolsó Vaccaro tanár egy

nyersen kifaragott koporsóban hagyta el az iskolát, jó hatvan évvel ezelőtt. Úgy tűnt, ő is áldozatául esett a Zapuche átoknak. *Ha ebből bármi is igaz*, tette hozzá Adolfo, *az átok rajtad nem foghat a bennszülött véred miatt.*

Elég bizonytalanul fogadtam az elméletet, mivel semmi konkrétat nem tudtam apám törzsi gyökereiről, csupán a bőröm színén látszott a származásom. Ennek ellenére nem érdekelték a pletykák a szellemekről és a különleges teremtményekről. A kísértetjárta ház édes kis történet volt ahhoz képest, amit a kormányról tudtam. A világ nem gyerekjáték. A történetek csakis kitalációk lehettek, ezzel akarták bemocskolni a Zapuchékat, hogy ne követelhessék vissza a földjüket.

Elszigeteltségem az Isten háta mögötti Patagóniában nem jöhetett elég korán. Az utazásom előtti utolsó pár hétben hagytam ott a keresztanyám lakását. Neki azt mondtam, találtam egy biztonságos helyet, ahol meghúzhatom magam. Tío Adolfónál akartam maradni, de amikor megpróbáltam felkeresni az egyetemen, közölték, hogy már nem dolgozik ott. A lehetőségeimet mérlegelve ültem le az iskola lépcsőjére, amikor jött egy ideges tisztviselő, behúzott az irodájába, és el-suttogta a fülembe – miután szenvedélyes szónoklatot tartott a terrorizmus borzalmairól –, hogy Tío Adolfo, az én békeangyalom egyszerűen nem tért vissza dolgozni.

Mivel meg akartam védeni a keresztanyámat, egy katolikus hajléktalanszállón húztam meg magamat, amit igazi angyalok vezettek. Egészen addig maradtam, amíg azt nem éreztem, hogy túl terhes a jelenlétem, és olyanoktól veszem el az ágyat, akik sokkal idősebbek, gyengébbek, és nagyobb szükségük lenne rá. Aztán régi luxusboltok kirakatának dőlve próbáltam aludni. Csupán egy üvegfal választott el a drága cipőktől és táskáktól, a fényes bőröktől, amelyek annyiba kerülhettek, mint a keresztanyám egyhavi bérleti díja. Reggelente a biztonsági őr ébresztett, aki a gyógygycipőjével böködve közölte, hogy takarodjak.

Azokon az éjszakákon győztem meg magam arról, hogy a Vaccaro Iskola több lesz, mint búvóhely. Kívülről nézve egy

iskola gazdag lányoknak, ahol illemórákon tanítják, hogyan tegyék illően keresztbe a lábukat, ahol megismerik a golf szabályait, és ahol ehhez hasonló dolgokat tanulhatnak. Fura órák a fura gazdagoknak, olyan világ, amit én nem is ismerhetek. Ez lesz életemben az első lehetőség, hogy valamiben kiemelkedjek, hogy kiépítsem a gyökereimet. Hogy helyet találjak a világban azzal, hogy követem a szabályokat, keményen dolgozom, és a lehető legjobb módon próbálok hozzáállni a dolgokhoz.

Csöpp. Valami az arcomra cseppen, az orromat pedig dohány- és izzadságszag csapja meg. Egyértelműen ez a lehető legkellemetlenebb módja, hogy kizökkentsék az embert az álmodozásából. Leszámítva persze a fájdalmat. Szomjas és zavart vagyok. Felnyögve nyújtom ki a kezem. A szám száraz, mint a vatta. A cseppek izzadságszagúak, vagy inkább... Felkapom a fejem. Madárra számítok, de egy férfi arcát pillantom meg – vagy inkább egy fiút –, aki épp becsukja a száját. Hüledezve felállok, bár a lábam ólomsúlyú. A fiú a fölöttem lévő ablakban vigyorog, megtörli a száját, majd eltűnik.

Ekkor sikerül beazonosítanom a cseppek szagát. És az álmagát.

Leköpött.

Leköpött! Düh spriccel szét bennem. Lelépek a lépcsőről, és végignézek a felső ablakokon. Egy kivételével mind zárva van.

– Tudom, hogy ott vagy!

A harag miatt elfeledkezem az idegességemről. Kész áldás. Letörölöm az arcomról a nyálat, és az ajtóhoz rohanok. Rávágok a fémre.

– Elfelejtetted a jelszót? – kérdi valaki a fejem fölül. A hang férfias. Érezhetően vigyorog.

Ugyanaz az arc bukkan fel: sajnálatos módon elég helyes, olyan jól megmunkált, mint a vízköpők, bár sokkal félelmetesebb azoknál. Kár, hogy az ördögi archoz gyermekien bugyuta humort társítottak. Az ujjai között cigarettaszálat szorongat, ami úgy mered fel, mint egy kilövésre váró rakéta.

– Te komolyan leköptél? – A vércukorszintem túl alacsony ehhez az őrülethez, egye meg a fene a shea vaját! – Órák óta várok idekint, te meg leköpsz? – A remegés a hangomban ugyanúgy irritál, mint maga a nyafogás. Hiába próbálom tartani magam.

A srác rendületlenül vigyorog. Kicsit sem zaklatott. Megpöccinti a cigijét, a hamu rám pereg. Összeszorítom a fogamat. Azt mondják, egy tanárnak minden esetben türelmesnek kell lennie, de nekem ezen van még mit dolgoznom. És ő tuti biztos, hogy nem lesz a diákom.

– Mit szólsz ehhez a jelszóhoz, seggfejkém? – Beintek, bár az obszcén mozdulat elég erőltetnre sikeredik. És az ajtó pont ekkor nyílik ki.

Megdermedek. Hunyorogva próbálom kivenni, mi lehet az ajtó túlsó oldalán, a sötétség mélyén. A penész szaga hihetetlenül erős, de vegyül bele némi szegfűszeg és valami rothadó szag. Mintha árnyat látnék az árnyak között, egy hatalmas nőt, aki csontvázóriásként magasodik fölém. A ruhája sátorként terül szét körülötte. Akár még egy másik ember is elférne alatta.

Az arca üres, a vonásai durvák, annak ellenére is, hogy olyan gyönyörű, hatalmas szeme van, amelyet még sose láttam. A haját olyan szorosan fogta hátra, hogy a fejbőre megfeszül. A nő megköszörüli a torkát. Hosszasan nézi az udvariatlan gesztust, amit mutatok. A kezemmel, mintha önálló életet élne, a hajamhoz kapok. A nő orrlyuka kitágul.

– Gondolom, ön lenne Miss Quercia. Elkésett.

Félénken elmosolyodom, mintha tényleg így lenne. A hónaljamba izzadság gyűlik, pedig azt hittem, mászás közben mindent kiizzadtam már. A nő rám mutat, int, hogy menjek utána. Nem vagyok igazán az a fejvesztve követő típus, de most nincs más választásom.

– Bizonyára félreértés történt az időzítés kapcsán – vetem bele magam a sötétségbe, és megigazítom a hajamat. Igyekszem alázatosnak tűnni, de ideges vagyok és remegek. Már az első napon sikerült magamból hülyét csinálni. Elveszítet-

tem a fejem. Kockáztattam a jó híremet, pedig a lehető legjobb formámat akartam mutatni. A kezem mocskos és ragad, de ez minden más testrészemmel is így van. – Készen áll az óravázlatom a holnapi tanórához, alig várom, hogy mindezt megbeszélhessem Madame De Vaccaro...

– Mi szállta meg, hogy felmászott ide a csomagjaival együtt? – vág a szavamba a nő, miközben a sötétben haladunk. Nem érdekli igazán, mit mondtam, és az sem, hogy egyetlen, félig megtömött táskát nem lehet igazán „csomagoknak” nevezni. Bűzös szivarfüstön haladunk át. Mivel a nő előttem megy, nem látok semmit a környezetemből. Nagy előcsarnokra számítottam, ahol a plafon a végtelenbe nyújtózik, erre keskeny folyosókon kanyargunk, de az is lehet, hogy még mindig a mászástól szédelgek. Egyetlen sarkot sem látok, és a bejáratot is szem elől tévesztettem.

– A szükség? – horkanok fel.

– Az egyik alkalmazottunk egész délután önre várt oda-lent, a második móló mellett. Rémesen néz ki. – Valószínűleg nem sértésnek szánta, csak közölte. A nyelvembe harapok, elég erősen, hogy a vér fémes ízét is megérezsem. A nő kontyát figyelem, ahogy a sötétben ringatózik előttem. – Már nem maradt idő arra, hogy átöltözzön, így ma ki kell hagynia a vacsorát. – Úgy mondja, mintha ez teljesen egyértelmű lenne. Egy csipetnyi szomorúsággal nézek le a nedves kabátra, és az alatta viselt, valaha ropogós, fehér ingre. – Ms. Morency a nevem. Én vezetem az adminisztrációt.

Ezzel máris megtudtam róla a lényegét.

– Örülök a találkozásnak.

Morency nem válaszol. Motozást, sóhajtozást viszont hallok. Erőlködve próbáltam kivenni a tárgyakat a sötétben. Idegen nyelven motyog valaki? Mintha a plafon repedésein szivárognának le a szavak. Megdörzsölöm a szemem, mintha az segítene bármin is. Valószínűleg csak a szél.

– Már ahhoz is túl késő van, hogy találkozzon az igazgatónővel. Éjjel mindenkinek a szobájában kell maradnia. Nem biztonságos egyedül kóborolni sötétedés után a házban.

– Hogyhogy? – Magamhoz szorítom a táskámat. A levegő bűdös, a romló étel szaga felerősödik, annyira élő lesz, mint Morency jelenléte. – Miért nem?

– De reggel – folytatja, nem is törődve a kérdéssel –, *reggel*, amikor már szabadon lehet mozogni az épületben, akkor találkoznia kell az igazgatóval. Javaslom, hogy fogja vissza a száját előtte!

Feltételezem, hogy Carmela De Vaccaróra céloz.

– És a kezével is bánjon óvatosan! – Egyértelműen látta, mit mutattam odakint.

– Jaj, igen. Volt egy fiú, és...

– Igen, Miss Quercia? – hangjából csöpög a lenézés.

– Mindig van egy fiú az olyan hölgyek közelében, mint ön.

Mögötte bukdácsolok a sötétben, hálás vagyok, hogy nem kell a szemébe néznem. Kicsúszok a kabátomból, de továbbra is melegem van.

Még egyszer elkanyarodunk. A régies gyertyatartók csak kevés fényt adnak. A bordó perzsaszőnyeg szinte elnyeli az embert. Valószínűleg sikerül beledörgölnöm a sarat és a koszt, és még Isten tudja mi mást is. A falakat olyasmi boríthatja, amiről úgy gondolom, hogy damasznak hívják, de amúgy fogalmam sincs, pontosan mi is az. A mintája és textúrája a vihar előtti, felkavart éghez hasonlít. A falat beborítják az aranykeretes, de amúgy sötét és grandiózus festmények, amik borús tájakat ábrázolnak. Drága, kézzel faragott bútorok állnak a folyosón, olyanok, amelyek nyögnek, és azzal fenyegetnek, hogy eltörnek, ha az ember kényelemben helyezi magát rajtuk. Morency gyorsan elhalad egy balra leágazó folyosó mellett, én viszont belesek. Egy férfi áll a kiégett kandalló előtt, mintha a kezét melengetné a halott tűz fölött.

Szürke villanást látok, majd egy szárnyas alak jelenik meg az arcom előtt, szőrös csápokkal. A molylepke végigsimítja az arcomat, és halványan felkavarja a gyomrom. Morency után rohanok, már annyira nem is szeretnék lemaradni ebben az örületes labirintusban.

– Nem igazán hasonlít a brosúrához – suttogom. Elfojtok egy ideges nevetést, ekkor fogom fel, hogy hangosan is ki mondtam a szavakat.

Morency halk hangot ad ki, lehetséges, hogy nevet. Vagy köhög, vagy épp felnyögött. Talán csak a cipője nyikorgott. Fogalmam sincs. Bármi is volt, nem tudom meghatározni. Elérünk egy szűk lépcsőt, aminek a tetején még egy férfi tűnik fel. Bármennyire is próbálkozom, képtelen vagyok kivenni a vonásait a sötétben. Vastag nyaka van, olyan széles, mint egy fa törzse, a bőre sötét, mint a dohány, és bűzleni is attól bűzlik. Bólint egyet, és odamorog valamit Morencynek. Várom, hátha a nő bemutat minket egymásnak. Majdnem intek is, de megremegek, amikor észreveszem a szemét: semmi csillogás nincs benne, mintha üres, fekete lyukba néznék, vagy egy kút feneketlen mélyére. Lehajtom a fejem, az arcom ég, és ahogy a férfi elhalad mellettünk, a fal felé húzódik, nehogy hozzám érjen. Az arca továbbra is árnyékban marad. Sűrűn erezett keze remeg.

Amint eltűnik a szemem elől, fellélegzek. Még több penész és bűz tolul az orromba. A torkom kapar. Ahogy felfelé haladunk, arra számítok, hogy a következő folyosó is szűk lesz, mint maga a lépcső.

Ehhez képest a második emelet ugyanolyan gazdagon díszített és pompás, mint az első. Az ajtónyílásokat csiszolt, antik aranyszámok díszítik. A 7-es szoba előtt állunk meg. Az aranyozott szám ferdén áll, egy fordított V-betűre emlékeztet. Vagy egy pálcikaemberre. Nem bírom ki, hogy ne fordítsam vissza a megfelelő pozícióba. Ms. Morency jobb szemöldöke megrándul, én meg elvigyorodom, bár tudom, hogy nem kellene ezt tennem. Természetesen a 7-es szám újra lefordul, amikor elengedem. Ezzel együtt a mosolyom is eltűnik.

– Ez lenne a szobája, Miss Quercia. Kérem, kezelje úgy, mintha a sajátja lenne! – Morency újra végigmér, a szeme elidőzik az izzadságfoltjaimon. – Bizonyára jobb lesz, mint az eddigiék. – El tudom képzelni, mit gondol: *Jobb, ha nem is tudom, milyen lepukkant helyről jöhetnél.*

A Recoleta bevásárlóközpontjának padlójáról, akarom mondani kéjes kacsintással. Pont, mint a patkányok. Ennek ellenére felvett az igazgatónőd. Az ajtó előtt ácsorgunk, egy jó méterre egymástól. Morency egyértelműen csalódottnak tűnik, bár próbálja gőgös érdektelenség mögé rejtteni. Bizonyára nehezen sajátította el ezt az arckifejezést, hosszú ideig lehetett kitéve az elégedetlen gazdagok lenézésének. Aztán elővesz egy kulcsot a köpenyéből. Csontos ujjai vannak, dupla akkorák az ujjpercei, mint az enyéme.

– Merre vannak a többiek? – kérdezem elcsukló hangon. Morency éles pillantást vet rám. Elég félelmetesnek tűnik így, hogy már nem csak a kontyát látom magam előtt a sötétben.

– Már mondtam, hogy vacsoráznak. – Meglengeti a kulcsot. – Minden este ugyanabban az időpontban vacsorázunk, és pontosan ugyanakkor tér vissza mindenki a szobájába. Megvan az esti rendszer, ma ön félbeszakította ezt. Ne számítson semmi jóra, ha a jövőben is így fog viselkedni. Messze van Buenos Aires bűzös utcáitól. És azoktól az emberektől is, akik tolerálták a hibáit. Ezt tartsa észben!

A kezembe ejti a kulcsot, majd megfordul, és elindul visszafelé. A sötét hamar elnyeli.

Távol azoktól az emberektől, akik tolerálták a hibáit. Mintha legalább ember rakás ember törődne velem.

– Javaslom, hogy csukja be maga után az ajtót, ha szeretné túlélni ezt a helyet. – Morency borzalmas figyelmeztetése végighullámszik a folyosón.

A mellkasomban fészkelő ürességet mintha ragasztó töltené meg. Nem félelem. Inkább úgy fogalmaznék, hogy senki sem kavart még fel ennyire. Még sosem nézett le egy idegen, leszámítva Videla elnök egyenruhába öltözött tökfílkóit. Vajon Morency mindenkit gyűlöl, vagy csak az én késésem billettette ki a békétűréséből? Mintha valamelyik tulajdonságom miatt csalódott volna bennem. Mintha a szagom se tetszene neki.

Nem kellene itt lenned, hallom újra a suttogást. Lehet, hogy csak a szél, lehet egy bosszúszomjas szellem, de akár az agyam is játszhat velem. De akkor hol kellene lennem?

Ledobom a táskámat a folyosó padlójára, a homlokomat az ajtónak döntöm. Morency említette a vacsorát, amiről eszembe jut, hogy majd' éhen halok. És hogy ma nem kapok semmit. Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy szembeszegüljek Morency szavaival, és ezzel rendes ellenséget faragjak belőle. Talán, ha éhen maradok, megbocsát. Morency. Valahol azt kívánom, bár utánarohantam volna, hogy összekuszáljam a haját.

Eljátszadózom a zárral, majd kinyitom az ajtót. Reménykedem a legjobbakban.

– Hajrá! – suttogom magamnak, mintha csak az anyám vagy egy őrangyal tenné egy biztató mosollyal.

2

ANGEL: 2020-0

A kés túl forró, és most itt vagyok.

Itt vagyok, itt vagyok, itt vagyok, itt vagyok, itt vagyok...

Szívdobogásnak érzem a mantrát, a ritmus új életet ad.

Az *itt* nem jelent mennyországot, de egészen közel áll hozzá. Mert az *itt* azt jelenti, hogy nem a *kibaszott pokolban* vagyok, és most csak ez számít.

Kinyitom a szemem.

Sötét van. Mindenhol szilánkok. Nincs föld, nincs ég, nincs víz. Megdermedek. A fantáziám szárnyra kel, folyamatosan azon mélázik, milyen szentségtelen helyre kerülhettem. Olcsó fadobozba? Levegőtlen üregbe?

Valami megcsillan a sötétben. Megrémülök, hogy egy szendvicsméretű patkány a lábujjaimat akarja felfalni. Üdvözlét a szép új világban, Angel! Ma te vagy a vacsora. De nem egy radioaktív rágcsló világít, a fény belőlem jön.

Kiléptem a testemből. Lebegek. Nem érzem az ujjamat, a lábujjamat, de ha összehúszom a szemem, látom a körvonalakokat, kristályosan ragyognak a sötétben. Úgy tör rám a felismerés, mintha kirázna a hideg. A szellemem kivetülését látom. A régi kezem, a lerágott körmeim, a göcsörtös ujjam, bütykös,

kattogó térdem, az asztmás tüdőm, amellyel egy kilométert se tudtam megtenni, és a gennyes pattanásokkal borított bőröm: mind eltűnt.

Az érzés minden porcikámat átjárja, mintha láthatatlan tűz melengetne a hideg után. Csillagfényes karomat felemelve nyúlok bele a fából készült doboz sötétjébe, de nincs ellenállás. Haladok. Az azbeszttömítés felhőként omlik szét körülöttem. Varázslatos. Félelmetes. Még olyasvalakinek is, aki immunis a félelemre.

Csillogó Casper lettem. Az új húsomat kristályháló alkotja. Tündérszál vagyok. A lelkem távolra került az USA borzalmas jelenétől.

Kibaszottul szabad vagyok.

Ahogy áthaladok a falakon, egy apró, üres hálósobában találok magam. Jellegtelen, de az egésztest világos barackszínre festették (anyukám egyik kedvenc színére). *Aha. RGB színek 253, 213, 177. Értem, mama. Csodálatos.* Átpréselem magam egy ajtón, amin látok egy hetes számot. Folyosó hűződik előttem.

A ház valami elképesztő, ahogy Charon is megmondta. A gyertyatartókat igazi óaranyból készítették, úgy festenek, mintha drága csokoládékat csomagoltak volna beléjük. A szőnyegek fenségesek, matracszerűen besüppednek, és a plafon! Pont úgy beszélek, mint az anyám, aki folyamatosan olyan házakat nézegetett, amikre sosem lett volna pénzünk. *Angel*, mondta mindig. *Nézd meg ezt a márvány konyhaszigetet! És ezek a szemetesek!*

Mama. Elszorul a torkom, nem tudom figyelmen kívül hagyni.

Még mindig mama Angelje vagyok ebben az új világban, vagy valaki teljesen más?

A keresztnévem egyébként tényleg Angel, ez sokkal gyakoribb név, mint azt mások gondolják. Anyukám azért nevezett el Angelnek, mert az elmondása szerint áldottnak születtem, szerencsecsillaggal a fejem felett. Egyszer közöltem vele, hogy az angyalok nem így működnek. Erre azt mondta,

„*Cállate*”. Az Angelt aztán El-re rövidítettem, amikor úgy éreztem, hogy a nevem jelentése már nem igaz. Miután helyrehozhatatlanul tönkretettem az életemet...

Egy fiatal férfi halad el mellettem a folyosón. A testalkata profi teniszezőé. Szőrös karja súrolja a levegőt a hasamnál (ha még létezne), de nem érzek semmit. Iszonyatosan sápadt arca van, szigorú, vastag, cipőkefére emlékeztető haja pedig úgy meredezik, mint egy fajtiszta kutya szőre. Jégkék szeme nyugtalanító. Olyan, mint ami a huskyknak van. Vagy még inkább a Másoknak. Éles arcélével egy pletykalap írója akár meg is vághatná magát.

Az agyhalott féltésóm, Liese *fenomenális fogásnak* nevezné a pasit, még csak meg se kéne szólalnia. De a szabályos arca engem inkább megrémiszt. Kegyetlenül szimmetrikus, már ha ennek van értelme. Mintha Isten azért teremtetten volna ilyen ragyogóvá a külsejét, hogy elterelje a figyelmet a rothadó belső részekről. Ismerek ehhez hasonló embereket.

– Ó, istenem, annyira sajnálom! – Annyira megdöbbsz a közelsége, hogy kiszalad a számon. A szokás hatalma. Az iszonyatosan elcseszett dolgom ellenére, és annak ellenére, hogy *itt* vagyok, mindig nagyon udvarias voltam. *Mindig* elpirulok az idegenek láttán, függetlenül attól, milyen vad gondolatok járnak a fejemben. Ez most még idegesebbé tesz, mint valaha. A Más megtorpan, mintha meghallotta volna a suttozásom, de egy másodpercre rá gőgös fintort mázol az arcára, mint azok az emberek, akik azonnal a kávézó vezetőjét akarják látni, ha nem elég meleg az italuk. A fickó lehajol, hogy felvegyen egy papírlapot, amit eddig észre se vettem: *Yési óravázlata*. A jegyzetet csodás kézírással készítették.

– Parasztok! – morog magában a Más, és galacsinná gyúri a papírt. Egy pillanatra keserűség ül ki arcára, de aztán az unalom visszaveszi a helyét. Ahogy továbbindul, úgy ringatózik járás közben, mint akinek semmi gondja nincs az életben. Mintha teljesen biztos lenne abban, hogy fontos a jelenléte. Ha léteznének figyelmeztető plakátok a seggfejeikről, akkor ez a csávó lenne a képen. Vagány X-szel helyettesítenék a szemét.

Bármit tehetnék, de én követni kezdem. Egy részem halálra akarja rémisztetni, csak fogalmam sincs, hogyan kezdjek neki. Lemegyünk a folyosó végi lépcsőn, át egy kőfolyosón, fel egy szőnyeggel leterített lépcsőn, be egy királykék hálószobába, ahonnan lenyűgöző a kilátás.

Egyből felismerem a helyet.

Ez álmaim Patagóniája, amit a középiskolában vetített Nat Geo különkiadásokban láttunk. Az ezüstös hegyek előtt vadvirágok lengedeznek a szélben, szirmaik úgy ragyognak, mint csillagok az éjjeli égen. Kék-fehér gleccser emelkedik ki a mélységből, az a fajta, amire a rettenthetetlen felfedezők is csak hótalpakon és mászóvassal felszerelve merészkednek ki, olyan cuccokban, amit meg sem tudok nevezni. (Talán a Harmadik Utcai korzón láttam csak hasonlót, ahol egy kigyúrt pasi márkás túramellényben haladt el mellettem.) A látvány ezerszer élénkebb, mint amit valaha is el tudtam volna képzelni. Mintha az álmaimat ezerpixelesre nagyították volna. Csak levegő van előttem, de érzem a láthatatlan csomót a láthatatlan torkomban, és a lélegzetem elakad. *Argentína*. Gyerekként számtalanszor figyeltem némán anyát, ahogy újra és újra lefesti ezt a tájat. Minden részletre nagyon ügyelt, és most már értem, miért bánt minden ecsetvonással akkora tisztelettel. Leo DiCaprio megőrülne, ha láthatná ezeket a gleccsereket, melyeket a globális felmelegedés még nem olvasztott fel. A jég hatalmas, halványkék, csipkés és tejszerű táblái éles kontrasztban állnak az indigókék éggel. Havas hegyek magasodnak a távolban, csúcsuk áttöri a ködöt, és óriási, púpos gomolyfelhők kavarnak felettük. A fenséges látványt alig tudom felfogni, a gyerekként hallott Zapuche történeteket kelti életre. Mindegyik ezen a helyen játszódott.

Szóval *itt* vagyok.

A Más kinyitja az ablakot, és meggyújt egy kézzel sodort cigarettát. Nyugodtan nézelődik. Ahogy előrehajol, követem a tekintetét.

Egy lány van odalent.

Kicsivel idősebb lehet nálam, talán tizenkilenc-húsz éves. Hullámos haja függönyként omlik le derekáig, és keretbe foglalja mogyoróbarna bőrét. A lány az alattunk lévő sziklákon mászik fölfelé, néha megtörli az arcát, de elég elszántnak tűnik. Pont olyan, mint a rettenthetetlen felfedező. Amikor meglátja a házat, elvigyorodva ledobja a táskáját, és a levegőbe öklöz. Valószínűleg nem érdekli, hogy bárki megláthatja. Teljesen lenyűgöz. Most először elmosolyodom, de persze ez senkinek nem tűnik fel. *Hmmm.*

A Más úgy figyeli a lányt, mint macska az egeret, akivel épp játszik. *Parasztok*, visszhangzik a szó a fejemben.

– Hagyd abba! – förmedek rá a srácre. De persze nem hall.

A lány az ajtóhoz ér, kisimítja az ingét, megigazítja a haját, és ahogy összeszedi magát, az illem mintaszobrává válik. Azonnal tudom, hogy csakis tanár lehet, bár arról fogalmam sincs, mit taníthat ilyen fiatalon. A lány udvariasan bekopog. Vár egy pillanatot, majd újra öklöbe szorítja a kezét.

Senki sem nyit ajtót neki. Én persze szívesen megtenném, ha képes lennék megragadni egy kilincset. A lány hátrébb lép, a nyakát nyújtogatva próbál belesni valamelyik ablakon. Nem látja a Mást, bármi is legyen ennek az oka. A férfi hosszan beleszív a cigarettájába, vigyorog. Legszívesebben nyakon vágnám. Ehelyett inkább megbököm a vállát, de az ujjam ellenállás nélkül elmerül a húsban. A Más megborzong. Az apró mozdulattól összerezzenek. *Érez engem.* De vajon hall is?

– Nyisd már ki neki az ajtót, te marha! – sziszegem.

De a pasas nem mozdul. Megnyalja a száját, majd előhúzza egy könyvet, aminek a *Ráktérítő* a címe, és lapozgatni kezdi, de egyáltalán nem néz a szavakra. Kitép egy papírt, hogy abból sodorjon cigarettát. Ismételten böködöm, de úgy fest, eltűnt a varázslat, és már nem érzékeli az érintésemet. Percek telnek el, miközben gondolkozom, hogyan ijeszthetném meg, rázhatnám fel, de hiába próbálkozom, az ujjaim átsiklanak rajta. Vajon képes lennék elfoglalni a testét, hogy rajta keresztül szóljak a lányhoz? Míg én a vállá felett körözve töprengek, végre kinyitja az ablakot, és kihajol.

Odakint a lány összekucorodott a lépcsőn, becsukta a szemét, az állát a kezében pihenteti. Valószínűleg teljesen kimerítette, hogy megmászta a hegyet, a házba képtelen bejutni, a fekete felhők pedig egyre csak gyűlnek a ház felett. Hamarosan el fog ázni szerencsétlen.

Valahol a ház belsejében, kellemesen bizsergető hangon megszólal egy csengő. A Más ismét lenéz a lányra. Ekkor már új cigarettát szív, és van képe a lányra hamuzni. Olyan rosszindulatúan vigyorog, hogy várom, mikor bukkannak elő szarvak a homlokából. Aztán a lányra pöccinti a cigarettáját.

A csikk a lány hátához közel ér földet, a vége felparázslík a köveken. Csak pár centire van a hajától, amit a szellő csak még közelebb sodor. Biztos vicces az új lányt csesztetni. Én életem legrosszabb napján se tennék ilyet. Dühöngve ugrok ki az ablakon, mint egy kristálypáncélos lovag, hátha segíthet rajta. Fogalmam sincs, miért teszem. Talán szimpatikusnak találtam, ahogy a levegőbe öklözött.

Kecsesen érek földet mellette. Akár tornászként is indulhatnék az olimpián. Meg mernék rá esküdni, hogy frissen sült kenyér illatát érzem. Ez az első illat, amit képes vagyok fel fogni. Nem merülök el benne, pedig legszívesebben azt teném (félelmetes), ehelyett megkocogtatom a vállát.

– Ébredj fel! – suttogom. Újra. Az Isten tudja, miért teszem.

A lány úgy ráz le, mintha egy légy környékezte volna meg.

– Jaj, ne már! Ébredj fel!

Felé nyúlok, hogy felpofozzam. De megtorpanok.

Nyugodtan fekszik, a szeme csukva, a vonásairól minden keménység leolvad. Törékenynek és szelídnek tűnik, mint egy őzgida, pontosan olyan szempillákkal és porhintésnyi szep-lőkkal. Ahogy hozzáérek forró bőréhez, ő átnyúl a kezemen. Olyan érzés, mintha átfogná a csuklómat. Összerezzenek.

A szeme kipattan, egy pillanatra egymásra meredünk. Tekintete az enyémbe akaszkodik. Mintha az álom és ébrenlét határán látna engem. Látná, mennyire elkeseredett és magá-

nyos vagyok. A Más nézése megrémisztett, de az ő tekintete lágy, ami valahogy megnyugtató.

Bassza meg!

Tudom, hogy nem láthat engem, mégis visszahúzódok. Hátrahajtja a fejét, és felpillant az ablakra, ahonnan egy perccel ezelőtt ugrottam ki.

– Tudom, hogy ott vagy! – ordítja, miközben felkászálódik. A haragja visszatér.

A Más kidugja a fejét az ablakon.

– Elfelejtetted a jelszót?

– Jaj, komolyan, fogd már be! – nyögök fel. Pedig azt hittem, ennél nem is utálhatnám jobban. A fickó vigyorogva figyel a lányt, pont úgy, ahogy mama szappanoperáiban a veszélyes Casanova tenné, mielőtt szerelmet vallana. *Hallottad ezt, seggfej?*, mondaná anya. Megfogná a kezem, és hangosan nevetne. *Nehogy bedőlj ennek a hülyének, Maria Eugenia! Ne tedd! Ez a férfi üres, kislányom! Hagyd, hogy egy rossz emlékké váljon!*

– Te komolyan leköptél? – kérdezi a lány. Leködni? Azt hitte, amikor megérintettem, hogy valaki leköpte? Összefonom magam előtt a két kristályos karom.

A lány rózsás arca vörössé válik. Elsőre azt hiszem, hogy vonzónak találja seggarcot, mert úgy néz rá, ahogy a testvérem, Liese leste a húsfejú férjét (akit most nem neveznék nevén), mielőtt megtermékenyítette volna démoni magjával. De a lány állkapcsa összeszorul.

– Mit szólsz ehhez a jelszóhoz, seggfejkém? – mutat be a pasasnak. Hangosan felnevetek. Bár én is ezt tettem volna minden idiótával, akivel az élet összesodort. Helyette csak magamban szidtam őket, fennhangon pedig elmakogtam, hogy *jaj, bocsánat, hogy egyáltalán létezem*. Viszont a lány időzítése nem tökéletes. Az ajtó ekkor nyílik ki. Meg mernék esküdni, hogy még a sötét felhők is összébbr húzzák magukat a fejünk fölött, amikor egy mogorva nő jelenik meg az ajtó mögött, mint valami kísértet.

A lány megbotlik, kiszalad a vér az arcából, de a lehető leggyorsabban összekapja magát. Persze a sápadtsággal nem tud mit kezdeni. Hirtelen büszkeség önt el. Teljesen le vagyok nyűgözve. Bemegyek velük a házba, sőt, még a táskát is segítik cipelni neki, hiszen láthatóan ki van merülve. Az ijesztő nő egy hetessel megjelölt ajtóhoz viszi. Ugyanaz, ahol felébredtem. Sorsszerű. A lány nagy levegőt vesz, reménykedve mosolyog.

– Hajrá! – suttogja magának, majd kitarja az ajtót. Amikor felkapcsolja a lámpát, a fény még a sötét sarkokat is kitölti. Újra érzem a sült kenyér illatát, pontosan olyan, mint azoknak a ropogós héjúaknak, amiket anya sültött néha reggelire. Sőt, mintha még karamellás gyümölcskosárcákát is éreznék. *Szívd csak magadba az illatát, mondaná mama. Ezek keltettek életre.*

Megtorpanok.

Na, nem azért, mert félek, hogy a lány megláthat a fényben (*haha*), és nem is azért, mert aggódok, hogy megsértem a privát szféráját (latin családban nőttem fel, rengeteg testvér mellett, akik egy pillanatra se hagytak egyedül, így ez engem egyáltalán nem izgat, érthető?).

Azért torpanok meg, mert az izgalom vagy a boldogság, amiről azt hittem, már nem vagyok képes érezni, letaglóz. Annyira éles, fényes és édes, hogy majdnem elsírom magam.

Azt suttogja, hogy vár rám itt valami, Patagóniában.

Azt suttogja, hogy ez a lány is a részese lehet.

Hajrá!

Hagyd már abba, Angel! Ezek áruló, kegyetlen gondolatok.

De nem tehetek róla, iszonyatosan ragaszkodom a furcsa képzelgéseimhez. Mindig úgy éreztem, az igazságban gyökereznek. Néha, amikor mama mesélt, elképzeltem az argentin rokonságot – azokat, akikkel sosem találkoztam, azokat, akiknek még a létezésében sem lehettem biztos, azokat, akiket mama hátrahagyott –, hogy úgy beszélgetnek körülöttem, mint a védőtündérek, kedvesen piszkálnak, megkérnek

rá, hogy emeljem már fel a fenekem és segítsek a főzésben. Együtt neveltünk. *Éreztem* a közelségüket, a hűségüket, amely sosem hervad el, annak ellenére sem, hogy ebből semmi sem volt valóságos. Ezek a történetek segítettek át a nehéz időszakokon. Legalább egy ideig.

Megremegek, várom, hogy elmúljon az érzés. A lány becsukja az ajtót maga mögött, de nem követem.

Angel, vésd már abba a kemény fejedbe Charon figyelmeztetését!

Charon külön kiemelte, hogy senkihez se kötődjek. Nem vagyok hozzájuk hasonló, akármit is gondolok erről. Nem láthatnak engem, nem ismerhetnek engem. A szövetségünk csak a fejemben létezik, és még nálam is jóval megfoghatatlanabb.

Charon egyébként az én kelletlen, seggfej lélekmentorom. Pont, mint Piton Harry számára, már ha annyira béna lennék, hogy így gondolkodjak (egyébként az vagyok, de ezt sosem közölném Charonnal). A felhőházban találkoztam vele, amely rehabilitációs központként szolgál a lelkeknek. A központot a szemtelen Zapuche Istenek hozták létre, hiszen annyi felesleges idejük volt a jég feletti égben megrekedve.

Amikor először megláttam Charont, őszintén szólva kissé idegenkedtem tőle, mert úgy nézett ki, mint egy rossz drogos. Liese az ilyenekre mindig húzogatja az orrát. Charon a felhőszékén ült a felhőházában, zsíros sörhasát zsírfoltos trikó fedte (ami leginkább mocskos kötésnek nézett ki, de Charon annyira nagy becsben tartotta, mintha karácsonyfadísz lenne). Ehhez foltos tiniszakáll társult, és patkányszürke szempár, ami vagy vádlón húzódott össze vagy mániákusan kitágult. Charon észrevette, hogy bámulom, annak ellenére is, hogy nem lehettem több, mint némi csillogó homály. Letette megfolyt sajtos szendvicsét, felállt, és fellengzős hangon bemutatkozott, miközben nyál és szaft csorgott le az állán.

Itt áll Charon, a sívár partok őrzője.

Mocskos isten: szőrös álláról

*Hosszú szakáll ereszkedik, fésületlen, tisztátlan.
Szeme, akár az üres kemencék lángja.
Tokás, zsírral borított, ocsmány a ruhája.*

Nagyon jól tudom, hogy halálra akart rémíteni, de akkor és ott nem tudtam mást tenni, csak bámultam tovább ezt az örületes cirkuszi bohócmutatványt.

– Látom, hogy engem nézel, gettómilliomos. – A hangja leginkább ugatáshoz hasonlított. – Számomra nem vagy láthatatlan. – Szürke fogával újra beleharapott a sajtba. Nem kérdeztem meg, honnan szerezte, vagy hogy megköstölhetem-e, pedig szerettem volna (tudom, undorító).

– Ööö, ki vagy te? – kérdeztem hangosan. Magamban meg azon gondolkoztam, vajon hall-e engem. – És miért látsz engem?

– Én vagyok az elcseszett Charon, az Isten verje meg! – Az tuti, hogy mocskos szája volt. – Én lennék a lélekmentorod. Mint a hajós a Styx folyón – sóhajtott fel. – Nem olvastad a klasszikusokat, te kis szaros?

– Egyszer játszottam egy görög mitológias játékkal a gépen.

– Hadd találjam ki, te voltál... – Charon elgondolkodva összehúzta a szemét, mire én egyre idegesebb lettem. Azon töprengtem, mennyire láthat belém.

– Herkules vagy Athéné. A hangulatomtól függően. – Egyértelmű hősválasztás, de régebben sérülékeny, vézna gyerekek voltam, úgyhogy olyat választottam, aki erős és rettenthetetlen.

– Na ne mondd! – Charon még jobban összehúzta a szemét, megvetően szívogatta a fogát, de azóta barátok vagyunk. Ő amolyan Istenféleség. De egyértelműen *nem* Isten. Nem érdekli semmi, unott és furcsa, és emellé eléggé perverz humora van. Mondjuk az is igaz, hogy a katolikus Isten is valahogy így közelített meg engem. Charon soha nem hagyta el a felhőházat, mégis az információk kincsesbányája volt (ez kézzelfogható és metafizikai téren is megállta a helyét). Még akkor is, ha nem mondhatjuk szószátyárnak.

– Durva lesz ám abban a házban – mondta nekem aznap.

– Na ja – feleltem szelíden és nyájasan, enyhe szarkazmussal, amit egy idegen fel sem fogott volna. – Elég beteg hangzik.

– Légy tisztelttűdó! – Charon persze azonnal átlátott rajtam. – Örülj annak, hogy itt vagy, és nem a saját személyes poklodon tengődsz, ami csakis a Zapuche törzsnek köszönhető. Vagyis az egyik istenverte sámánnak, ha pontosak szeretnénk lenni.

Kéjsóvár vigyort villantott, mintha a sámán az exszeretője lenne, akinek még mindig emlékszik a bőre illatára.

– Hallgass rám, kölyök! És hallgass meg jól! Az idő körös Zapuchéban, a lelkek bárhová elmerülhetnek. Gyönyörű gondolat, nemde? Állíts le nyugodtan, ha tudod, miről beszélek! – Közben persze a szemével azt üzenté, hogy ezt semmiképpen ne tegyem. – De ez a sámán megátkozta azt a földdarabot, amelyet az európai gyarmatosítók ragadtak el a törzstől, és tajtékzó zuhataggá változtatta, amely együtt lüktet a Másik Hellyel. Szóval az átlagos Zapuche lelkek mellett vannak Másvilágiak is. Úgy vonzza őket a hely, mint méheket a méz, molylepkét a fény vagy a csótányokat az édes, gőzölgő szemét. Belemerülnek, felbukkannak, belemerülnek, felbukkannak. De csak Másvilágiként lehetséges ez, ami elég durva.

– Azt hiszem, összekevered a metaforákat – szólaltam meg, annak ellenére, hogy minden szavát magamba szívtam. Tudtam, hogy szerencsés vagyok, amiért itt lehetek. A másik lehetőség a pokol volt.

Charon lenézett rám:

– Hallod egyáltalán, amit mondok, te kis csótány?

Később ráébredtem, hogy a csótány névvel az apai gondoskodását fejezi ki felém. Én lettem az apró, cuki kis csótány, amilyen még sose volt Charonnak.

Otthagynom a mogyoróbarna lányt a szobájában, és áthaladok ajtókon és falakon, hogy találjak magamnak valami elfoglaltságot. Végül egy teremben kötök ki, egy kilenc méter hosszú

asztalnál, amit felháborítóan ínycsiklandó, gőzölgő ételekkel teli tálakkal és kristálykancsókkal terítettek meg. Hasonló lakomát csak a történelemkönyvek illusztrációin láttam, de azokról legalább tudtam, hogy fényűző, királyi vacsorák. Legalább húszan ülnek az asztal körül.

Az asztalfőn egy magas jégszöke nő foglal helyet, aki az evőeszközei rendezgetésével próbálta elfedni az idegességét, ami még így is kézzel foghatóvá tömörödött körülötte. A kísértet, aki kinyitotta a lánynak az ajtót, a jobbán ül. Minden melegséget, fényt és levegőt elszív a környezetéből. A Más unottan ráncolja a homlokát, és hatalmas kortyokban nyeli magába az italt, amit bornak tippelnék. Mögötte fiatal lányok csevegnek. Valahogy túl tökéletesen ragyognak, mintha élő porcelánbabák lennének. Az egyikük saját befont hajtincsével játszva bámul előre. A másik titokban a nevének kezdőbetűit karcolja bele éppen az asztal lábába. Páran szájfénnyel festették ki a szájukat, és láthatatlan fiúknak csücsörítenek. Tíz lány, ha beleszámoljuk a legkisebbet is a sápadt tincseivel, akit távolabb ültettek le tőlük, és aki úgy tűnik, a szemük láttára fog elhervadni. Mintha nem is lenne igazán jelen. Teljesen másképp fest, mint a többi lány az asztalnál, ő észrevehetően kényelmetlenül érzi magát.

Egy hullámos, rövid és fehér hajú férfi távolságtartó mosollyal írogat a táblájára. Egy szemüveges nő az orrát húzogatva figyel a többiekre. Egy másik, ráncosabb nő ételt pakol az ölében lévő szalvétájába, miközben a másik kezével az asztal felületén kopog, hogy elvonja a figyelmet a ténykedéséről. Mintha bárkit is érdekelne, hogy egy maroknyi étel eltűnik a bőséges felhozatalból. Az asztal legvégén egy lapos arcú férfi ül, akinek a nyaka olyan széles, mint egy tűzoltófecskendő. És ott van az üres hely is, az új lány helye.

Már a vacsora végén járnak. Úgy lapátolják magukba az ételt, mintha még csak tanulnák, hogyan kell húst enni. Annak ellenére, hogy undorítóan esznek, hiányozni kezd az evés. Régebben sokat főztem mamával, hatalmas rendetlenséget csináltunk, miközben édes kukorica empanadát készítettünk,

és gnocchit meg rántotthúst, amit fiatalkorában evett Argentínában. Ezek az ételek a lelke egy olyan részét táplálták, amit én sohasem ismerhettem meg igazán, olyan jól elrejtette.

Szórakozásból megpróbálom felemelni a Shirley Temple hasonmás előtt lévő empanadát, mire a tészta – legnagyobb meglepetésemre – elmozdul egy millimétert. A lány megdermed. Meglengetem előtte a kezem, mire a szemét is összehúzza. De lehet, hogy csak képzelem. Furcsa érzés fészkel a mellkasomban, mintha egy kobold rúgkapálna, aki újabb csínyen töri a fejét. Felnevetve gondolkodom el rajta, hogy engedek neki, mire a lány felugrik, a széke megnyikordul a kőpadlón.

Mindenki felé pillant, pontosabban felénk, és a jégszöke nőre az asztalfőn. A kísértet mintha füstölögne, de nem olyan szexi módon, mint a Másfiú, akit Liese annyira bírna.

– Mi a gond, Yesi? – kérdezi a jégszöke nő. – Még nem mehatsz el.

– Tudom – feleli Yesi. – Csak begörcsölt a lábam. Ennyi. Nagyon sajnálom, Madame de Vaccaro!

– Kérlek, foglalj inkább helyet!

Yesi erőltetett mosollyal engedelmeskedik. Kemény vonásai azt sugallják, hogy idősebb, mint amennyinek gondoltam.

Pár perc múlva Madame De Vaccaro megtöri a száját a szalvéta sarkával, és felemelkedik az asztaltól. A kislányok és a Más követi a mozdulatait. A többiek a kísértetszerű nő után indulnak, valószínűleg az ő dolga visszakísérni őket a személyzeti hálókba. Én megvárom Yesit. Végigmegyek vele a folyosón, gondolom a szobájába. De egyszer csak leválik a többiektől, majd megtorpan a sötétben. Az üres falakra pislog. Mintha megvakult volna.

– Yesi vagyok – suttozja, és megsimogatja egy láthatatlan ember arcát. – Tudom, hogy itt vagy.

– Komolyan? – Eszembe jut, hogy ő lehetett az összegyűrt óravázlat gazdája. Még egy tanár.

– Tudom, hogy itt vagy – ismétli meg Yesi. Összezárja az ujjait. Nem tudom megmondani, hogy hall-e engem. Megre-

meg. Egy ér kitüremkedik a homlokán. – Nem akarsz mondani valamit?

Örülöm kéne, hogy valaki észrevett – boldognak lennem –, de csak savas dühöt érzek, ami forrón és sűrűn bugyborékol a láthatatlan gyomromban.

A tanároknak egyáltalán nem kéne barátkozniuk velünk, ahogy fordítva sem. Ez csak nehezebbé teszi a helyzetet. Nem csak neki, mindenkinek.

Be kéne zárkóznia a szobájába, és imádkoznia. Vagy hipót innia. Vagy leugrani a tetőről, egyenesen a jégre.

A hozzám hasonló Másvilágiak már nem emlékeznek a jóra. Ki akarják szippantani az örömet a bitorló ártatlanok életéből, félelmet és kételyt akarnak kelteni, gyengeséget és bizalmatlanságot szítani.

Néhányan közülünk tényleg olyanok, mint a koboldok: tönkreteszik az ártatlanok életét. Néhányan olyan kegyetlenek, hogy szeretik élőben végignézni, ahogy tizenhárom éves lányok felakasztják magukat. Néhányan azt gondolják, hogy birtokolhatják ezt a helyet, mert elvették tőlünk a múltban, mint ahogy a Zapuchék szent földjét is elvették a törzstől.

– Menned kéne – mondom Yesinek. – El kéne rejtőznöd. – Megborzongok, ahogy látom, hogy lüktet az ér a homlokában. – Ne beszélj hozzánk többé!

Nem válaszol. Ahogy ellebegek, csak áll a csendben, várja a választ, de hiába. Próbálja lefogni remegő karját, de a keze is bizonytalan. A félelem ellenére annyira ártatlannak és bízakodónak tűnik, mint mama a kórházi ágyában, ahogy hevesen bólogat az orvosnak, pedig az épp akkor közölte vele, hogy akkor is csak pár hétig maradhat életben, ha folytatják a fájdalmas kezeléseket. Együtt érzek Yesivel. Büntudatom van, hogy nem segíték neki.

Ahogy ellebegek, a kristályosan áttetsző karomat figyelem. Azt gondoltam, itt szabad leszek. Azt hittem, el tudom terelni a figyelmemet a mókázással, és megszabadulhatok régi legjobb haveromtól, a haragtól, ha mást nem is tehetek. És a helyzet az, hogy a megszokott fájdalom tényleg könnyebb,

sokkal áttetszőbb, mintha csak átszóttek volna vele, ahelyett, hogy kemény láncként tekeredne a nyakamra.

De a büntudat nem tűnt el úgy, mint a többi testi szarság. Csak növekszik bennem. Most már olyan hatalmas és fájdalmas, mintha egy kisfiú kapaszkodna a bokámba. *Ezzel mit akarsz kezdeni, Angel?* Gyengeelméjű. Szörnyeteg. Csak elszívod mások elől a levegőt, pedig már nem is maradt belőled igazából semmi.

Megállok a 7-es szoba előtt, kinézek a tetőablakon. Oda-kint tintafekete a sötétség, a csillagok szőnyegként borítják az eget.

Angel. Vajon áldott vagyok, hogy ezen a helyen lehetek, amikor én csak azt akartam, hogy a testem egy koporsóba kerüljön, amíg a lelkem páráként ki nem áramlik a réseken?

Patagónia csillagos eget nézve jelre várok, de nem kapok semmit. Az ember azt gondolná, hogy egy béna szerencsecsillag elvezet majd az utamon, de azok csak elégedetten pislognak a fejem felett.